

Napomínání s láskou a bez

lásky

Hošťalková 30.8.2020

Čtení z písma: Jan 8, 1-11

Marek 15, 24-25

nemoc, která nás ohroží na životě. V životě církve, sboru, nebo rodiny to může být duchovní smrt.

Myslím si, že jsme úkol strážných nezvládli a neobstáli v něm, ani jako starší sboru, jako členové a rodiče – netroubili jsme na poplach, když se hřích blížil. Život muže a ženy „na hromádce“, křest dětí a odpovědnost za to plynoucí z něj před Bohem, že to není jen nějaký církevní obřad, přispívání do sboru, salár a tak dále... Léta jsme mlčeli a přihlíželi beze slov a teď bijeme na poplach a chtěli bychom soudit a vylučovat. Prostě jsme byli lhotejní a mlčeli jsme. Možná jsme si říkali a mysleli si, to je úkol a povinnost faráře, ale faráři přichází a odchází, za stav církve, sboru, rodiny neseme zodpovědnost my sami a nikdo jiný – **ty ale i já**. To je náš úkol, a pokud jsme mlčeli jsme za to zodpovědní.

Co k tomu dodat? Je třeba, abychom z toho činili pokání a aby Bůh v Ježíši Kristu a Duchu Svatém nám dal moudrost, jak to napravit, jak obnovit pořádek a soulad. Neboť náprava může být bolestná, tak jako odstranění smrtelného nádoru v těle, a možná to ani my sami nedokážeme. Potřeba je to dělat s láskou a citem, a to my neumíme. K tomu potřebujeme Ježíše Krista, jeho cit a jeho lásku. Jedině on umí upozornit s láskou a citem na daný hřích a nevěru, On zná lidské srdce a myšlení. On to umí udělat s láskou a citem. Jedině **Duch Svatý** může napravit to, co jsme my pokazili. A zároveň nám nabízí odpuštění a nový začátek. On nás nepřišel soudit, ale zachránit a nabídnout nám spasení a nový život. Je třeba vzít na sebe zodpovědnost za stav církve, sboru a rodiny a činit pokání. Jsme ochotni to učinit? On je připraven odpustit a dát novou šanci. To, co jsme my pokazili je schopen napravit a dát do pořádku.

Amen

Naše lidské napomínání někdy připomíná inkvizici, anebo souzení. Víme jasně co tento člověk udělal špatně a čeho se dopustil, jaký hřích proti Bohu udělal a kde porušil písmo Svate. Jsme jako ti, kteří dobře víme, kde se proti písmu Svatému provinil a co ho proto čeká. Často bychom rádi sbor a církev od takových lidí oddělili, aby nám nekazili morálku a pověst, chceme prostě dokonatou církev. Jsme jako ti Izraelští stařešinové, kteří sedí v bráně města a soudíme jiné, kde se kdo provinil proti Božimu slovu a jaký trest jej za to stihne, anebo má stihnout. Anebo nejsme ochotni odpustit to co nám někdo udělal, nebo řekl. Prostě zachoval se nekřesťanský vůči nám, nebo jiným lidem, a to se přece nedělá. Takovému jednání a postoj je bez lásky. (Marek 4, 24-25) - Řekl jim také: „*Dávejte pozor na to, co slyšíte! Jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám, a ještě přidá.*“ – Jinak řečeno naměří i nám.

Jak napomínal sám Pán Ježíš Kristus? **a, Ženu u studny (Jan 4, 1-26)**

Pán Ježíš tady začíná rozhovor hned výčitkou – „*Ty ženo žiješ nemorální život, život smilnice a hrubě tím porušuješ Boží Zákon. Měla jsi několik mužů, s kterými žiješ na hromádce bez manželského vztahu.*“ Ježíš ví,

že její srdce je plné zmatku a otázek kde a co je pravda, a že je zmatená a nešťastná, jako člověk, který hledá pravou lásku tímto způsobem. On ji nabízí živou vodu, tu pravou lásku, pokoj a bezpečí. Chce její zmatené srdce uzdravit, chce, aby poznala pravdu a pravou a skutečnou zbožnost.

b, Žena přistižená při smilstvu (Jan 8, 1-11)

Farizeové a zákoníci ji již odsoudili a chtějí slyšet rozsudek i od Ježíše. Ježíš ji však nesoudí on zná její srdce plné zmatku, které hledá tu pravou lásku a štěstí. Nesoudí ji, ale nabízí ji nový život a zároveň ji napomíná a upozorňuje – *„Tvůj život není dokonalejší a správnější, ale já ti nabízím nový začátek, jdi a nehřeš více.“*

c, Kananejská žena umývající Ježíši nohy (Matouš 15, 21-28)

Farizeové a zákoníci ji již odsoudili, je to hříšnice a nezaslouží si milost, Ježíš ji však nabízí nový život a začátek. Zároveň je tu zajímavé, že Ježíš nekritizuje farizee, ale celý systém rituálu zavedený společností farizeu a zákoníků.

d, Zacheus a láska Ježíše, která přemohla hřích Zachea. (Lukáš 19, 1-9)

Ježíš často při napomínání používá podobenství, skrze nějž člověk poznává sám sebe a svůj hřích.

e, Starý Zákon

Davidův hřích smilstva a vraždy, napomenutí skrze proroka.

Jinými slovy řečeno my lidé neumíme sami od sebe napomínat, musíme se učit od Ježíše Krista,

neboť neznáme srdce lidí kolem nás, co je trápí a proč takhle žijí a jednají, co je k takovému způsobu jednání vedlo. Často to bývá nedostatek lásky a pochopení.

Napřed, než začneme někoho napomínat je zapotřebí se za to modlit a to hodně! A to takovým způsobem, aby nás Ježíš Kristus naplnil láskou a soucitem k danému člověku, pak to nebude souzení, ale upozornění na daný hřích. Zároveň je třeba se ptát Boha a Ježíše Krista na to, co vedlo a vede takového člověka k tomuto jednání, nechat se naplnit Duchem Svatým ať On nás vede. Neboť jen Bůh zná důvody a příčiny takového jednání, tohoto člověka. My lidé do srdce a myslí takového člověka nevidíme, to dokáže jen Bůh a Duch Svátý.

V tuto chvíli přichází dalo by se říci to nejdůležitější a některým se to možná nebude líbit. Kdo chce napomínat musí nejprve začít sám u sebe. Musí v prvé řadě on sám činit pokání a volat: *„Pane zpytuj mé srdce, zdali já sám jdu po té správné cestě, zda i já nečiním něco, co se ti u mne nelíbí. Abych nebyl pokrytec a hříšník v tvých očích i já sám.“* Ono se často stává, že jiné soudíme a kritizujeme, ale sami často v jiných oblastech života nejsme o nic lepší – a to je zapotřebí si uvědomit.

Za stav církve, sboru, rodiny neseme zodpovědnost i my sami. Máme být podle Písma *„Strážnými“*, kteří bdí na hradbách církve, sboru a našich rodin. Strážní, kteří mají upozorňovat na nebezpečí, které se blíží a které má za účel nás, církev, sbor, nebo rodinu svěst z cesty za Kristem. V medicíně se tomu také říká *„prevence“*, nebo *„preventivní lékařská prohlídka.“* Kdo to nedělá, takovému hrozí, že se v jeho těle uhnízdí nebezpečná